

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

«14» лютого 2023 року

Слідчий 1 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України молодший лейтенант юстиції Семенюк Вікторія Тарасівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесено 30.09.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22022000000000525 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись положеннями ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Лебедєва Артемія Андрійовича,
13 лютого 1975 року народження,
уродженця м. Москва, Російська
Федерація, зареєстрованого та
проживаючого за адресою: Російська
Федерація, м. Москва, пров. Б.Головін,
буд. 10, кв. 13,

у виготовленні та поширенні матеріалів, у яких міститься заперечення тимчасової окупації частини території України, з використанням засобів масової інформації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України.

24.10.1945 набув чинності Статут ООН, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено дану організацію. До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної

незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання будь-якої формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилення державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значну участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового або іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва у Європі від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Відповідно до зазначеного документу, територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Відповідно до п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 російська федерація, Сполучене Королівство Великобританії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва у Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до п.п. 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності у Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів та територій, лише мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших

держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо вони виникнуть; не встановлювати із нею політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій та комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічну, фінансову, військову та іншу допомогу.

Відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та російська федерація 31.05.1997 уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та російською федерацією (ратифікований Законом України № 13/98-ВР від 14.01.1998 та Федеральним Законом російської федерації № 42-ФЗ від 02.03.1999). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, не застосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, дотримання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований російською федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною та незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

Згідно ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати та змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народу і не може бути узурповане державою, її органами чи посадовими особами.

Згідно статті 6 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Стаття 69 Конституції України зазначає, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права та свободи, честь та гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статті 85 Конституції України, призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції, належить до повноважень Верховної Ради України.

Відповідно до ст. ст. 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою України та в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її ведення.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, у березні – квітні 2014 року в Луганській та Донецькій областях Україна розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської та Донецької областей та порушення територіальної цілісності України.

За поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, 07.04.2014 на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

Через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України 13.04.2014 виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ,

Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу «Про визнання РФ державою-агресором», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано російську федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку.

Надалі, 22.02.2022 президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направлений на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання збройних сил російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволено.

Російська федерація 24.02.2022 відкрито вторглася в Україну, коли її Збройні Сили о 03 год 40 хв перетнули державний кордон у Луганській області.

Того ж дня, 24.02.2022, о 04 год 30 хв за київським часом президент російської федерації, виступаючи на центральних телеканалах російського телебачення, оголосив про проведення на території України так званої «спеціальної воєнної операції» з метою нібито «демілітаризації та денацифікації України». Відразу після цього збройні сили російської федерації, що діяли за наказом керівництва російської федерації та збройних сил російської федерації, почали наносити ракетні удари по всій території України, у тому числі неподалік від м. Києва.

При цьому підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснили окупацію ряду населених пунктів на території України, що супроводжувалось застосуванням бойової авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

У зв'язку з цим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» № 64/2022 від 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб, який у подальшому Указами Президента України № 133/2022 від 14.03.2022, № 259/2022 від 18.04.2022, № 341/2022 від 17.05.2022, № 573/2022 від 12.08.2022, № 757/2022 від 07.11.2022, № 58/2023 від 06.02.2023 неодноразово продовжувався, востаннє до 19.05.2023.

У цей час приблизно 3-4 березня 2022 року підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснювали спроби окупації міста Енергодар, використовуючи при цьому різні види озброєння та не дотримуючись норм Женевської конвенції 1949 року, однією з учасників якої виступає і Російська Федерація. Не зважаючи на норми міжнародного гуманітарного права, військовослужбовці РФ 04 березня 2022 року окупували територію міста Енергодар та відокремлений підрозділ «Запорізька АЕС» Державного

підприємства «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом», де розмістили свою техніку та особовий склад.

Незважаючи на те, що російська федерація відкрито вторгалась на територію України та здійснює агресивні військові дії та військові злочини проти мирного населення, намагаючись захопити її територію та знизити державний суверенітет, у громадянина Російської Федерації Лебедева А.А., який є медійною особою - блогером із широким колом глядачів і читачів, що виготовляє і поширює у мережі Інтернет матеріали публічного комунікативного характеру, у невстановленому місці та невстановлений час, але не пізніше 13.07.2022, виник та сформувався стійкий умисел, направлений на виготовлення та поширення на відеохостингу YouTube, серед необмеженого кола користувачів, матеріалів, у яких міститься заперечення тимчасової окупації частини території України.

З цією метою на початку червня 2022 року (точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) Лебедев А.А., діючи умисно, з метою виготовлення та поширення у мережі Інтернет на відеохостингу YouTube матеріалів у яких міститься заперечення тимчасової окупації частини території України, будучи обізнаним щодо розпочатої 24.02.2022 Російською Федерацією відкритої збройної агресії проти України, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, а також те, що зі змістом матеріалів його репортажу, може ознайомитися необмежена кількість осіб, за сприяння окупаційної адміністрації держави-агресора, незаконно перетнув державний кордон України на тимчасово окупованій території Донецької області.

У подальшому, діючи за сприянням окупаційної влади країни-агресора, Лебедев А.А. незаконно відвідав тимчасово окуповані міста Донецьк, Маріуполь, Мелітополь та територію об'єкта зі спеціальним статусом безпеки – відокремленого підрозділу «Запорізька АЕС» Державного підприємства «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом». При цьому певні свої дії та висловлювання під час відвідування тимчасово окупованої території України він фіксував на відеозаписуючі пристрої, з метою їх подальшого поширення мережею Інтернет серед невизначеного числа осіб.

В невстановленому досудовим розслідуванням місці та у невстановлений час, Лебедев А.А. з відзнятого матеріалу, впродовж незаконного відвідування тимчасово окупованих територій України, виготовив відеорепортаж, тривалістю 51 хвилина 25 секунд, російською мовою, у публіцистичному стилі, із назвою «ДНР и Украина, 48 часов челлендж», який 13.07.2022 поширив у мережі Інтернет на відеохостингу YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=EXGFmGwS2Xs&t=1s>.

Зокрема, поширений Лебедевим А.А. матеріал описує його подорож, за сприяння окупаційної адміністрації країни агресора тимчасово окупованою територією України, а саме містами Маріуполь і Донецьк Донецької області, а також містами Мелітополь та Енергодар Запорізької області.

Причому, Лебедев А.А., позиціонуючи себе як мандрівника, не пов'язаного з політикою, а створений ним інформаційний продукт – «об'єктивним

матеріалом», усвідомлюючи незаконність та протиправність своїх дій, бажаючи уникнути передбачену законом кримінальну відповідальність, у відеоматеріалі зазначив, що *«причем из всех людей, которые есть в этом списке, я единственный человек, который не военный, не политик, не чиновник, и не какой-то государственный служащий. Я обычный дизайнер и путешественник»*; *«Но я не тот человек, который пишет историю. Я тот человек, который историю наблюдает глазами, потому что одно дело рассказывать про новости, а другое оказаться в центре этих самых новостей. Центр новостей выглядят вот так: «россия здесь навсегда» (рос.)*.

Разом з тим, діючи в інтересах країни агресора, Лебедев А.А. у своєму матеріалі із назвою «ДНР и Украина, 48 часов челлендж» свідомо зауважив, що для подорожі на тимчасово окуповану територію України рекомендовано позначити машину латинською літерою «Z» задля маркування «своїх»: *«Дальше рекомендуется свою машину украсить буквами «Z» для того, чтобы они не сильно выделялись среди всех окружающих машин. Это такое опознавательный знак «Свои»*; *«Если в Москве у нее есть какие-то коннотации не очень приятные возможно для некоторых людей это на юге отношения к этому; абсолютно другое. Там это выглядит как просто маркировка своих» (рос.)*.

Також, коментуючи середовище на окупованій території України, Лебедев А.А. свідомо висловлює тезу, беззаперечного характеру про приєднання південних областей України до російської федерації: *«Очень много рекламных щитов статусе «россия здесь навсегда» Просьба убрать от экрана жителей Украины, потому что им может быть больно, но, конечно, теперь ситуация полностью изменилась. И, если в феврале, еще было непонятно, что будет происходить, то сейчас уже понятно абсолютно и однозначно: все южные украинские области будут присоединены к россии точно так же, как был присоединён Крым. Можно как угодно к этому относиться, как угодно это обсуждать, но, собственно, то, что когда-то было россией и 30 лет я не было теперь снова станет россия. Конечно, я уже слышу как разрываются пердаки и люди просто сидят и говорят: «как можно говорить такие ужасные страшные имперские вещи?»*. Но я не тот человек, который пишет историю. Я тот человек, который историю наблюдает, и докладываю объективно о том, что вижу своими глазами, потому что одно дело рассказывает про новости, а другое дело оказаться в центре этих самых новостей. Центр новостей выглядят вот так: *«россия здесь навсегда» (рос.)*.

Розповідаючи про Маріуполь, Лебедев А.А. свідомо, діючи умисно, звинувачує українських військовослужбовців, які там здійснювали заходи із забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі й стримування збройної агресії Російської Федерації, в облаштуванні власних бойових позицій у жилих будинках та прикритті мирними мешканцями: *«Сначала шли интенсивные бои внутри города. Потом весь город ухайдакали и соответственно все, кто воевал сидя в жилых домах, прикрываясь мирными жителями, они все слились и убежали в сторону «Азовстали» который находится сбоку от города*.

Соответственно, когда город был зачищен, все остатки всех бойцов спрятались на территории «Азовстали» которая сама по себе очень нехилое такое предприятие размером с небольшой город» (рос.).

Також, Лебедевим А.А. у своєму відеоматеріалі, описуються події на металургійному комбінаті «Азовсталь» під час бойових дій у Маріуполі Донецької області навесні 2022 року зокрема, *«что первым людям не разрешали уходить с комбината «Азовсталь»...»* та вказується на те, що українські військовослужбовці були для цих цивільних небезпечними: *«Едем дальше на другой конец комбината. Надпись на стене «Дети, гражданские 50 человек». На веревке остались детские вещи. Будем надеяться, что все эти дети вышли и теперь у них все хорошо и они в безопасности. Потому что мы знаем, что в конечном итоге бойцы АЗОВа устали сидеть. У них стали заканчиваться силы и ресурсы. Киев им никак не мог помочь. Кормил их исключительно обещаниями. Там начались естественно внутренние всякие проблемы, свары и т.д. Потому что АЗОВцы не хотели кормить ВСУшников и там много всяких разных человеческих трагических историй, которые в соответствующих пабликах можно прочитать и посмотреть. У всех этих людей взяли интервью. Они много чего интересного рассказали. Женщины и дети, которые были никак не виноваты. Половина из них родственники тех, кто работал на этом комбинате. Половина какие-то местные окрестные жители, которые просто спрятались бомбоубежище. Как мы знаем первым делом их спасли, как только такая возможность появилась, потому что первым людям не разрешали уходить с комбината «Азовсталь» и просто стреляли в спину и говорили смотрите это вот русские солдаты вас убивают. Поэтому их использовали в качестве живого щита, в качестве заложников и они там несчастные сидели два месяца в подвалах в самых разных зданиях, а бомбоубежим там в этом комбинате простодох...ща» (рос.).*

Лебедевим А.А. проводиться аналогія між стандартними (шаблонними) голлівудськими фільмами та подіями на «Азовсталі» під час воєнних дій у Маріуполі 2022 року: *«Здесь все в одном подвале, также есть огромное количество всяких сожженных пистолетов, огромное количество патронов и огромное количество разбросанной одежды. Здесь находилась я думаю несколько сотен человек. Зрелище конечно абсолютно ужасающее. Очень похоже на финальные сцены в разных фильмах когда злодеи запираются на какой-нибудь промышленной территории и дальше приходят хорошие ребята которые ценой своей жизни его из этой самой промышленной территории отправляют на тот свет. Здесь прям ровно как в Голливуде все и происходило. В течении двух месяцев просто здесь был ад на земле и те люди, которые в (14:26) результате не погибли и выжили слава богу что они хотя бы остались живы в плену» (рос.).*

Одночасно, Лебедевим А.А. заперечується загибель п'ятисот цивільних людей у сховищі (укритті) у Маріупольському театрі: *«Выглядит он очень театрально, потому, что фигуры, которые стояли на фронте так и*

остались стоять, а задняя часть театра обрушилась. Как мы помним люди много спорили о том, в результате чего произошло это обрушение то ли АЗОВцы (16:45) туда занесли какие-то мешки с гексогеном и для того, чтобы это здание взорвали какой-то момент зачем-то эти мешки подорвали, то ли на это здание упала бомба с самолета. В любом случае рассказы о том, что здесь в подвале погибло 500 детей не соответствует действительности, во-первых, потому что подвал наполовину целый, а та часть подвала, которая была засыпана, говорят, что там было пять человек. То есть перед тем, как на это здание упала бомба или, взорвались мешки со взрывчаткой. Людей отсюда все-таки вывели и это хорошо» (рос.).

Розповідаючи про функціонування магазинів та аптек у м. Маріуполі, Лебедев А.А. тимчасово окуповані території України свідомо називає «звільненими областями»: *«Работает несколько магазинчиков. Есть аптека. Все цены уже и в рублях, и в гривнах, при этом в разных освобожденных областях курс разный. В Мариуполе курс 1 к полутора, а в других местах есть, например курса один к двум» (рос.)*, і таким чином, вказує на позитивну конотацію окупації, здійсненої Російською Федерацією внаслідок її збройної агресії проти України.

Лексема «освобожденный» (рос.) повторюється поряд з найменуванням Донецької області як «Донецької народної республіки»: *«Для удобства перемещения у нас было два пропуска: один пропуск на беспрепятственный проезд в период действия комендантского часа по ДНР, а другой пропуск давал проезд по освобожденной территории донецкой народной республики» (рос.)*.

Згадуючи у поширеному матеріалі готель у Донецькій області, Лебедев А.А. висловлює тезу беззаперечного характеру про гарантоване входження Донецької області, позначеної так званою «ДНР», до складу російської федерації: *«Жил я в гостинице PARK INN BY RADISSON. Я уже был в ДНР в 2016 году и тогда была удивительная ситуация поскольку эта гостиница американская, она находится формально является юридическим лицом украинским, а находится на территории ДНР. Поэтому она как бы в рублевой зоне. Поэтому мне начислили баллы RADISSON. Мне выставили счет гривнах и взяли тогда оплату в рублях. Сейчас Украины и Америке здесь нет. С ними уже попрощались. Сейчас эта территория ДНР, которая совершенно очевидно уже через пару песяцев станет областью россии. Не очень понятно было зачем для того надо было признавать ДНР как отдельное государство, но идимо так вот было удобнее» (рос.)*.

Лебедев А.А. визначає окуповану територію Донецької області як ДНР (тобто як «окремый суб'єкт», «державне утворення»), а окуповану частину Запорізької області - «Таврійською губернією»: *«А теперь настало время самой интересной части моей экскурсии по существующим и несуществующим странам. Если ДНР уже 8 лет как страна и ее признала российская федерация, то теперь настало время поехать в Запорожскую область которая с одной стороны является частью Украины, а с другой стороны она является частью*

Таврической губернии. Потому что чуть более удачного название пока еще никто не придумал, но значительная часть Запорожской области теперь занята российскими войсками и там соответственно находится новая власть» (рос.).

Також, Лебедев А.А. у своєму матеріалі повторює тезу беззаперечного характеру про входження до складу російської федерації Запорізької області України разом з Кримом (АР Крим Україна) як одної територіальної одиниці - «Таврійської губернії»: *«Здесь в начале города уже стоят плакаты «220 лет Таврической губернии» и изображена карта Таврической губернии. Здесь в начале города уже стоят плакаты «220 лет Таврической губернии» и изображена карта Таврической губернии который как раз показывает юг Запорожской области и Крым. Тем самым у нас есть жирная подсказка о том, что нас ждет в ближайшее время. Таврическую губернию примут в состав российской федерации» (рос.).*

Схвалюється стрімке захоплення (окупація) Мелітополя - міста в Запорізькій області, обґрунтуванням чому слугує відсутність бойових дій та руйнування міста: *«Мелитополь абсолютно целый город. Здесь не было боёв. Его сдали без выстрелов. И это очень хорошо потому что и дома, и люди остались целы и здесь, собственно, ничего не случилось».* Схвалення виражено лексичним значенням прислівників «очень хорошо» (рос.).

У розповіді про живлення територій електроенергією Запорізькою АЕС (відокремленого підрозділу «Запорізька АЕС» Державного підприємства «Національна атомна енергогенеруюча компанія «Енергоатом»), Лебедевим А.А. прогнозується робота станції на економіку російських регіонів: *«Естественно сейчас эта ветка не работает потому что где-то там просто перебиты тупо провода, но в ближайшее время конечно будет восстановлено и совершенно очевидно что эта электростанция теперь будет работать на экономику российских регионов, потому что у нас есть проблема - у нас не хватает электричества в Крыму и у нас проблемы с электричеством на Кавказе который сейчас запитаны от ростовской станицы. Теперь Ростов будет обеспечивать свой Кавказ спокойненько, а Запорожская атомная электростанция будет питать Крым и ЛНР, и ДНР. И теперь уже совершенно очевидно, что и Запорожская область будет под названием «Таврическая губерния» или может еще какое-нибудь придумают название. Таврическая область войдет в состав России».*

Описуючи територію Запорізької АЕС, Лебедев А.А. повідомляє про перестрілку, котра відбулась через те, що в будівлі управління знаходились «правосеки»: *«Вот здание заводоуправления, в котором еще недавно здесь были бои, потому что там засели какие-то правосеки. Приехали русские солдаты. Соответственно был небольшой бой. Пару раз стреляли по зданию. Там люди довольно быстро потеряли волю к сопротивлению. Сдались и разбежались. Соответственно это здание сейчас стоит просто со следами пожара».* Також декілька уривків присвячено запереченню інформації про обстріли атомного

реактору російськими танками: *«Мы помним, что в то время были страшные новости о том, что «а низдец все русские танки уже стреляют по атомному реактору. Сейчас будет чернобыль номер два». Ничего такого не было. Просто те люди, которые сидели в офисном здании, которое находится за периметром охраняемом станции. Они немножко поперестреливались и перестали»; «Радиационный фон на станции соответствует просто фону на улице. То есть никаких здесь превышение нет, ничего не сломалось, ничего никто не разбомбил, никакого радиационного здесь излучения вредного не существует. Короче все абсолютно нормально, как и должно быть».*

Неодноразово у матеріалах Лебедєвим А.А. повторюється теза про гарантоване входження окупованих територій Луганської, Донецької (позначені як «ДНР», «ЛНР»), Запорізької областей України до складу Російської Федерації: *«Потому, что абсолютно очевидно, что ЛНР, ДНР, а также Запорожская область очень скоро, в результате будущего референдума, войдут в состав России».*

Таким чином, у виготовленому та поширеному у мережі Інтернет на відеохостингу YouTube матеріалі Лебедєва Артемія Андрійовича під назвою «ДНР и Украина, 48 часов челлендж» міститься інформація, яку представлено сукупністю тез, а саме:

- повторювана теза беззаперечного характеру про неминучість приєднання окупованих (захоплених) областей України до РФ;
- звинувачення українських військовослужбовців у порушенні правил (звичаїв) ведення війни (облаштуванні власних бойових позицій у жилих будинках та прикритті мирними мешканцями); схвалення (підтримка) захоплення та окупації Маріуполя;
- схвалення стрімкого захоплення (окупації) Мелітополя - міста в Запорізькій області, обґрунтуванням чому слугує відсутність бойових дій та руйнування міста;
- звинувачення українських військовослужбовців-оборонців «Азовсталі» у стрільбі по цивільних задля налаштування їх проти російських військовослужбовців та у використанні цивільних людей у якості «живого щиту», заручників;
- формування негативного образу українських військовослужбовців;
- заперечення загибелі п'ятисот цивільних людей у сховищі (укритті) у Маріупольському театрі;
- використання найменувань «ДНР», «ЛНР», «Таврическая губерния», котрі інформаційно шкідливі для суверенності й територіальної цілісності України.

Таким чином, усе вищезазначене є підсилювальним тлом для публічних заперечень Лебедєвим А.А. тимчасової окупації частини території України, зокрема територій Луганської, Донецької, Запорізької областей України та Автономної Республіки Крим.

Зазначеними умисними протиправними діями Лебедєв А.А. вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 436-2 КК України, а саме – виготовлення, поширення матеріалів, у яких міститься заперечення тимчасової окупації частини території України, з використанням засобів масової інформації.

Слідчий 1 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
молодший лейтенант юстиції

Вікторія СЕМЕНЮК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор третього відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту нагляду за
додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Дмитро ГОРОЖАНКІН

« 17 » 02 2023 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«___» год. «___» хвилин «___» _____ 2023 року

Захисник: _____

**Слідчий 1 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
молодший лейтенант юстиції**

Вікторія СЕМЕНЮК